

end der her er Tale om. Men nøjedes man med disse Arbejder, som man maaske kunde faa ind under Begrebet Nødhjælpsarbejder? Nej, der maatte ske en Fortsættelse og Udvildelse af Importreguleringen, der maatte en Fremhjælpning af Eksporten til, der maatte ydes Hjælp til industrielle Bedrifter ved Bestillinger og lignende. Alt dette skulde komme i en samlet Plan. Og det radikale Venstres Ordfører stillede et Forslag til Dagsorden, som selvfølgelig ikke var saa detailléret — man skulde jo helst ikke den Gang fra den Side bruge alt for mange Ord —, men der stod i denne Dagsorden, at man maatte have en samlet Plan for, hvorledes hele Arbejdsløsheden skulde bekæmpes.

Men saa ser man, efter at Socialdemokratiet er kommet til Magten, at der er god Tid; skønt det hele, efter hvad man selv har sagt paa Møder, er vel forberedt, har man overordentlig god Tid. Jeg kan ikke lade være at minde navnlig den nuværende Socialminister om en lille Udtalelse, han kom med lige inden Valget. Inden Valget den 11. April 1924 skrev Socialministeren i en Pjece et Par Ord om, hvad der nu skulde ske, og med den Sympati og Kærlighed og Forstaaelse, som Socialministeren nærer overfor det radikale Venstre, sagde han: Det, der først og fremmest ikke maa ske, er, at Radikale og Venstre, som har Flertal i Landstinget, ogsaa faar Flertal i Folketinget, thi, skrev den højtærede Socialminister — jeg haaber, jeg maa citere et Par Linier —: Madsen-Mygdal'erne vilde gerne se en saadan Ændring i den politiske Konstellation, thi derved vilde Venstre kunne undgaa at tage selv det Minimum af Hensyn til Byerhvervene — selv det Minimum af Hensyn til Byerhvervene —, som Alliancen med Højre i visse politisk kritiske Øjeblikke nødsagede Regeringen til at tage; af denne Grund gjaldt det om, at Radikale og Venstre endelig ikke fik Flertal i dette høje Ting, fordi Læserne skulde forstaa, at... (*Socialministeren* [Borgbjerg]: Hvad er det for en Pjece? Jeg har ikke udgivet en Pjece). Den højtærede Socialminister spørger, hvad det er for en Pjece, som er udgivet den Gang, og hvori han har skrevet en lille Oversigt over Socialdemokratiet, staar til Socialministerens Disposition. (*Socialministeren* [Borgbjerg]: Jeg har ikke udgivet nogen Pjece, jeg aner ikke, hvad det er). Ja, at den højtærede Socialminister i Dag ikke aner, hvad han har skrevet i 1924, behøver han ikke at gøre mig opmærksom paa, men naar jeg kommer ned

fra Talerstolen og overlader ham hans egne Ord, tror jeg ikke, Socialministeren vil bestride det. (*Socialministeren* [Borgbjerg]: Jeg ved, at jeg ikke har udgivet en Pjece, det er sikkert). Socialministeren mener, at det er mest formaalstjenligt hurtigst muligt at blive opmærksom paa, hvad han har sagt i 1924. (Taleren overrækker Socialministeren Pjecen). (*Socialministeren* [Borgbjerg]: Naa, det er en Tale). Han sagde altsaa her paa Socialdemokratiets Vegne: Vogt jer vel for, at de Radikale og Venstre ikke faar det Flertal; det maa endelig ikke ske. Og han sagde det navnlig til Byerhvervene: Det konservative Folkeparti har vel opnaaet lidt, men det vilde disse ikke en Gang kunne opnaa, hvis disse to Partier blev Flertal! — underforstaaet: hvor meget vilde de ikke kunne opnaa, om jeg blev Socialminister.

Nu, i en Periode, hvor Arbejdsløsheden er oppe paa samme Tal som i de værste Aar, hvor Vanskelighederne er lige saa store som da, og hvor alle gennem Maaneder i Modsætning til den Gang har ventet, at Vanskelighederne skulde blive overordentlig store, spørger jeg: Hvad blev det egentlig til med alle de Løfter, som Socialdemokratiet og navnlig den højtærede Socialminister gav den Gang? Der kan efter min Opfattelse ikke være den fjerneste Tvivl om, at de to samarbejdende Partier, som har Flertal i dette høje Ting, i særlig Grad har følt sig kaldet til at skabe en Løsning i den Situation, hvor vi nu er oppe paa de samme Arbejdsløshedstal som i 1922, og hvor ikke en eneste Røst hverken i denne Sal eller udenfor den siger andet, end at det vil blive langt, langt værre senere.

Jeg vil da gerne, naar jeg ser paa Ministerens Forslag og paa hans Forelæggelsestale, begynde med at gøre en Indrømmelse, og det er da den, at det eragitorisk fortrinligt lagt til Rette, hvis det virkelig lykkes Socialdemokratiet at bilde Befolkningen ind, at man hermed har løst Arbejdsløhedsspørgsmaalet her i Landet. Jeg vil gerne have Lov til at nævne, at Regeringsorganet „Social-Demokraten“ Dagen efter, at dette Forslag var fremlagt, skrev: Sæt 15 000 Mand i Arbejde! Det betyder dette Forslag, skulde dette Blads Læsere forstaa. Sæt 15 000 Mand i Arbejde! Lidt nede i Artiklen staar der: Vil nu et saadant Antal komme i Arbejde? Det vil vel være en stor Optimisme at tro det. Ja, saa stor en Optimist er end ikke den højtærede Socialminister, thi i sin Forelæggelsestale sagde han: Indirekte vil naturligvis alle Fag blive hjulpet, for kommer, jeg vil sige, 5 000 eller 10 000 arbejds-